

Hvad kan årsagen være, når vi som kristne bliver syge ?

Bibeltid af: Finn Wellejus

2. Mos.15.26: ”Og han (Moses) sagde: Hvis du vil høre på Herren din Guds røst og gøre, hvad der er ret i Hans øjne, og lytte til Hans bud og holde dig alle Hans bestemmelser efterrettelig, **så** vil jeg ikke bringe nogen af de sygdomme over dig, som jeg bragte over ægypterne, men jeg HERREN ER DIN LÆGE!!”

Dette vidunderlige løfte gav Herren til sit folk Israel i den gamle pagt. Og vi ved, at det gamle testamente kun er en skygge af det, som skulle komme.

Esajas profeterer om Jesu stedfortrædende offer for dig og mig på følgende måde:

Esaj.53.4-5: ”(gl.o.) Visselig (sandelig = Guds ed) han har taget vore sygdomme på sig og båret vore smerter; men vi agtede Ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig. Men han er såret for vore overtrædelser og knust for vore misgerninger; straffen er lagt på Ham, at vi skulle have fred, og vi **har fået lægedom** ved Hans sår.”

Jesus har ikke alene båret vore **synder** op på korset, men Han bar samtidigt vore **sygdomme** og vore **smerter** derop. For at vi ikke skal være i tvivl om gyldigheden af denne profeti, gentager Helligånden den i:

Mat.8.16-17: ”Da det var blevet aften, førte de mange besatte til Ham; og Han uddrev ånderne ved sit ord og helbredte **alle** lidende, for at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeten Esajas, der siger: **Han tog vore svagheder og bar vore sygdomme.** ”

Vi må konstatere: Efter Guds eget ord – som i al evighed ikke skal rokkes – er det ikke meningen, at de kristne – Guds ejendomsfolk – skal være syge konstant.

Guds tanker angående os kommer tydeligt frem i:

3. Joh.2: ”Du elskede! Jeg ønsker, at du i alle måder må have det godt **og være rask**, ligesom det går din sjæl godt.”

Herren har kun tanker om fred og ikke om ulykke for sine udvalgte. Derfor er det ikke Guds fuldkomne vilje, at vi, som kristne skal være syge.

Og så er det, at spørgsmålet melder sig: Hvorfor er der så mange kristne, der er syge – adskillige tilsyneladende kronisk syge og mange dør for tidligt??

Årsagen er at finde i os selv!
Fra Herrens side er alt fuldbragt!!

Kendsgerningen er, at Jesus har båret **alle** vore sygdomme og **alle** vore smerter. Men denne kendsgerning for først

praktisk betydning for os, når vi tror på, at dette gælder os personligt!!

Jesus har også båret **alle** vore synder. Dvs. i teorien er alle mennesker frelst – Han døde for **alle**! Men her gælder det samme princip: Kun de, som tror denne kendsgerning i deres hjerte og bekender med munden: ”Tak Jesus, at du har båret mine synder,” oplever i praksis, at syndebyrden bliver taget fra dem, og et liv i samfund med Jesus kan begynde.

Herren giver os gennem sit ord løfte efter løfte, men vi må opfylde vor del af pagten - **nemlig at tro!** At tro er det samme som at lyde! Vi skal ikke præstere eller fremprovokere en følelse af tro. Nej, vi skal blot i al enkelhed **gøre, hvad Gud har sagt!**

Når Herren har vist os noget i skriften, som bliver en personlig åbenbaring for os, som vi derefter i tro bekender med vor mund, da **bliver vi også prøvet i denne tro.**

Det er jo nemt at bekende: Herren er min læge – hvis man aldrig blev prøvet i sygdom! Ligesom på alle andre områder af satans tilranede magt bliver vi prøvet i, om vi regner med, hvad Gud har sagt, eller om vi tror satans løgn!

Hebr.10.36: ”(gl.o.) Thi I har udholdenhed nødvendig, for at, når I har gjort Guds vilje, kan opnå forjættelsen.”

Den, som trofast holder fast ved, hvad Gud har sagt og handler derefter, vil aldrig blive til skamme.

Gud vil lære os – også ved at tillade satan at prøve os med sygdom – at stå fast på ordets grund og ikke se på det synlige.

Fra det øjeblik, vi selv har bedt, er blevet bedt for med håndspålæggelse eller er blevet salvet af de ældste med olie, **må vi forvente og regne med helbredelsen**, og herefter handle – så vidt det er fysisk muligt – som om der ingen symptomer er.

Erfaringen viser, at symptomerne ofte tager til og forværres, når vi søger lægedom ved Jesu sår.

Satan bliver rasende, når han på denne måde mister sin magt over de helliges legemer, og derfor vil han forsøge at skræmme os. Men husk på: Satan er besejret én gang for alle i Jesu sejr på Golgata! Kan en hovedløs slange gøre nogen fortræd?

Her, som med alle andre trosprøver, er målet **den prøvede tro**. Det er herligt, efter at have stået prøve, at opleve den fornyede styrke det giver til nye prøver, som vinder mere og mere terræn fra satan. 1. Peters brev forklarer os, at lidelsen er et af Guds midler til at hellige os.

1.Pet.1.6-7: ”Da skal I fryde jer, selv om I nu først en liden stund, om så skal være, bedrøves i mange slags prøvelser, for at jeres prøvede tro – som er langt mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves ved ild – må vise sig at blive til pris og herlighed og ære, når Kristus åbenbares.”

(gl.o. – eders prøvede tro ..... må findes til ros og herlighed og ære i Jesu Kristi åbenbarelse (altså i os))

Har du oplevet det, kære broder og søster? Eller taler du bare om det og går til lægen ligesom hedningerne? Da har du endnu noget herligt i vente.

Jeg siger ikke, at det er forkert at gå til lægen, men den, som gør det, går glip af en velsignelse og giver mennesker ære i stedet for Gud.

Esaj.48.11: ”For min egen skyld griber jeg ind; thi hvor krænkes dog ikke mit navn (Gud) **Jeg giver ej andre min ære.**”

Hvis vi både tager medicin og beder om guddommelig helbredelse, hvem skal så have æren?

Også med hensyn til sygdom må vi være afgjorte: Enten søger vi Herren vor læge eller også søger vi lægerne.

Dermed ikke være sagt, at Herren ikke vil forbarme sig over os og helbrede os, hvis vi ikke har lys over disse ting, men jeg tror personligt, at vi forhaler helbredelsen ved at blande mennesker ind. En diagnose virker som en spådom, som vil plage den syges tanker og give fjenden materiale at bygge på, hvorimod den, som bliver ved med at fylde sig med Guds løfter, giver Helligånden materiale til genoprettelsen af legemet. Lægevidenskaben betragtes af de fleste som god, og for dem, som ikke vil tro, er der jo heller ingen anden hjælp at hente. Men set med Guds øjne er lægevidenskaben af det onde, fordi den afhjælper menneskers nød, så de ikke søger Herren og kommer af med deres synd!

Jeg har intet personligt mod læger. Mit mål er blot at pointere, at Guds rige og verden intet har tilfælles.

Men hvad nu, hvis en broder eller søster har søgt helbredelse ved Jesu sår, og i tro har fulgt anvisningerne i ordet, og så stadig – efter lang tids udholden-

hed – ikke bliver rask! Hvad kan det så skyldes?

Skriften peger på nogle faktorer, som kan fremkalde at Herren tillader tugt i form af sygdom.

1. SYND:

Bevidst synd, som ikke er bekendt for Gud og mennesker, den måtte have skadet, er en hindring for helbredelse.

Jak.5.16: ”Bekend derfor jeres synder for hverandre, og bed for hverandre, **for at I må blive helbredt** ”

Joh.9.31: ”Vi ved, **at syndere bønholder Gud ikke**, men dersom nogen er gudfrygtig og gør Hans vilje, ham hører Han. ”

Sygdom er groft sagt et forstadie til død! Død er den negative løn for synden. Der står i Jak.1.15B: ”..og når synden er fuldvoksen, avler den død.”

Det kan derfor ikke undre os, at vi bliver prøvet i sygdom, når der er bevidst synd i vort liv.

Det er Herrens kærlige arme, der vil presse os tilbage i Hans nære samfund. Hvor er det få, der i dag forstår denne tugt og beder Herren om at sætte sin finger på det, der måtte være i mod Hans vilje.

Vi er nok mere tilbøjelige til at blive forargede på Gud. ”Salig er den, som ikke forarges på mig.” Mat.11.6.

Det er alvorligt, at holde fast ved sin egen mening i ulydighed (synd) mod Guds ord.

Ord.29.1: ”Hvo nakken gør stiv skønt revset tit, han knuses brat, **uden lægedom.** ”

”Når man ved, hvad der er ret, og ikke handler derefter, er man skyldig i synd.” Jak.4.17.

Dette skriftsted vækker til alvorlig eftertanke! Handler jeg efter alt det, som jeg godt ved er rigtigt efter ordet? Hvis ikke, kan det være en hindring for min helbredelse.

2. Viljen / selvet / egennytte:

Det lyder mærkeligt, men viljen kan også være en hindring for helbredelse. Det er ikke alle, som man umiddelbart skulle tro, der **vil** være raske.

Der findes mennesker, der i den grad nyder at blive plejet og passet og at være centrum for andres omsorg og medlidenhed, så de ikke ønsker at blive raske. Det ville jo betyde, at de ikke kunne pleje deres selv og få medynk.

Sygdom er i visse tilfælde også et spørgsmål om økonomi. Der findes mennesker, som får invaliderente / førtidspension mm. og som har en sådan frygt for fremtiden og deres udkomme, at de foretrækker at forblive syge, frem for at miste deres faste udkomme, hvis de skulle blive raske.

Derfor spørger Herren også i flere tilfælde den syge: ”**Vil du være rask?** ”

Det er ikke sikkert, at de mennesker, der har det på den måde, vi her har været inde på, selv er klar over det, men Herren vil afsløre det for enhver, som beder oprigtigt af hjertet.

Vi må sige: Det bringer ikke ære til Gud, når en kristen skal leve af at være syg!!

Enhver tugt fra Guds side har til formål at bringe os til yderligere indvielse og nærmere samfund med Herren.

Hvis vi blot ønsker at blive raske for at fortsætte i vort egoistiske selvliv, da er tugtens mål forfejlet.

3. Vantro:

Vantro er en hindring for helbredelse. Det er ganske indlysende, eftersom det er troen, der modtager løfterne.

Mat.13.58: ”Og Han (Jesus) gjorde ikke mange kraftige gerninger dér, for deres vantros skyld.”

Her er det vigtigt, at vi ikke taber modet, fordi vi måske tvivler på, at Herren vil helbrede os.

En ærlig tvivl er ikke det samme som vantrø.

Vantro er noget helt andet end tvivl. Vantrø er en egenskab ved viljen, og består i, at et menneske **ikke vil tro**. Dvs. ikke vil se sin nød, ikke vil indrømme sin hjælpeløshed, ikke vil søge Jesus for **alle** sine problemer.

Vantroen siger: ”Er det ikke tømmermandens søn.” Mat.13.55.

Den ser på det synlige. Vantrøen beder om forbøn, og når man ikke bliver helbredt øjeblikkeligt, så giver man Gud skylden. Han formår ikke i mit tilfælde! Vantrøen ser på legemet og sygdommen, i stedet for at se på Jesus.

Vantroen går til forbøn hos 50 forskellige helbredelsesprædikanter, fordi den regner med mennesker og ikke med Gud. Det kunne jo være den næste, der havde en særlig kraft.

Troen derimod regner med Gud og viser dette ved at søge Herren én gang – og derefter kun takke for det, som endnu ikke ses!!

Vi må tro Gud – ikke omstændighederne. Hvis vi tror på omstændighederne og kræver tegn og øjeblikkelige beviser, da har vi en total mangel på tro. Og uden tro er det umuligt at behage Gud.

Hebr.11.6: ”Men uden tro, er det umuligt at have Hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at Han er (”til” – står ikke i grundproget) og lønner dem, der søger Ham.”

Alle disse faktorer, som kan være en hindring for de kristnes helbredelse, er nok velkendte for de fleste troende. Men der er endnu en faktor, som blev særlig levende for mig, mens jeg søgte Herren for mit indledningsspørgsmål. Det er en mere skjult faktor, fordi den bunder i lovløshedens hemmelighed.

4. At være et lem på skøgens legeme:

”Den, som holder sig til skøgen, er ét legeme med hende.” 1.Kor.6.16.

Hvem er skøgen? Det er en hemmelighed, som Gud åbenbarer den enkelte, når han af hele sit hjerte er overgivet til Gud og ønsker lys over denne alvorlige sag.

Sådan som skriften åbenbarer os skøgen i Åndens lys, så er hun den del af ”menigheden”, som dyrker afguder, altså har en anden mand foruden Kristus.

Der er da ingen kristne, der dyrker afguder, vil mange nok hævde, fordi de dermed tænker på billedstøtter og andre figurer.

Gid afguderiet var så tydeligt og gennemskueligt.

Det er langt mere raffineret udtænkt fra satans side.

Ved at svække, fordreje, lægge til eller trække fra eller helt udelade dele af Guds ord forkynder mange kristne ”en anden Kristus”. Man modtager, som Paulus siger ”en anden ånd.”

Mennesker indtager på en hemmelighedsfuld måde Helligåndens plads og autoritet, og alt fungerer i denne del af ”menigheden” helt eller delvist ved menneskekraft – ikke ved i Guds kraft alene.

Sådanne ”menigheder” kan fungere helt uden om Gud. Økonomien er sikret ved kirkeskat eller ved skattebegunstigede 10-års kontrakter. Helligånden behøver ikke at minde den enkelte om at give. De har bundet sig for 10 år.

Ældste og forstandere vælges på demokratisk vis. Det er ikke Helligånden, der har udtaget dem, som skriften anviser os. Man evangeliserer, for det gælder om at vinde sjæle, men man vinder dem ikke til legemet Kristus, men til vores ”kirke”. Man arbejder mere på at frelse ”kirker” end menneskesjæle! Osv. osv.

Kristendom er **liv** – ikke foreningsliv!

I Åb.2. ser vi i Jesabel indbegrebet af skøgen. Hun forfører sande troende til at begå ægteskabsbrud med den levende Gud og dermed dyrke ”kristne afguder.”

Åb.2.20-23: ”Men jeg har det imod dig, at du finder dig i kvinden Jesabel, som kalder sig selv profetinde og optræder som lærer og forfører mine tjenere til at bedrive utugt og spise afgudsofferkød. Jeg har givet hende tid til at omvende sig, men hun vil ikke omvende sig fra sin utugt. **Se, jeg kaster hende på sygelejet** ...og fører stor trængsel over dem, der begår ægteskabsbrud med hende, hvis de ikke omvender sig fra hendes gerninger. Og hendes børn vil jeg slå ihjel med sot (sygdom) og alle menighederne skal kende at jeg er den, som ransager nyrer og hjerter; og jeg vil give enhver af jer efter jeres gerninger.”

Jeg har altid tidligere, når jeg læste dette afsnit, tænkt på en enkelt kvinde, men nu så jeg ved Ånden, at det drejer sig om skøgemenighedens legeme. Hele dette skøgelegeme bliver i endens tid kastet på sygelejet!

Er det ikke det vi ser begyndelsen til overalt i ”menigheden”? Sygdom! Dæmonisk bundethed!

Hvor det gælder for os om, at finde ud af: Er jeg et af skøgens børn? Er jeg delagtig i hendes gerninger? Er jeg et lem på hendes legeme?

Først bliver skøgen kastet på sygelejet for dog om muligt at blive ført til omvendelse. Hvis hun ikke vender om, vil hun og alle hendes børn blive opbrændt på en time. Hvorfor hører man ikke flere advarsler i ”menigheden” om dette frygtelige endeligt?

Fordi skøgen ikke selv er klar over, hvor det bærer hen. Hun siger i sit hjerte:

Åb.18.7-8: ”Jeg troner her som dronning og sidder ikke enke, og aldrig skal jeg kende til sorg – derfor skal hendes plager komme på én og samme dag: død og sorg og sult, og hun skal opbrændes med ild. Thi stærk er Herren vor Gud, som har dømt hende.”

Gud hader hykleri og menneskeværk, der giver sig ud for at være Hans Søns, Jesu Kristi legeme.

Derfor denne frygtelige dom. Gud kan ikke vedkende sig et ulydigt og syndigt folk.

Vi kan se det forbilledligt i Israels historie. Når kongerne eller folket var ugudeligt og dyrkede andre guder, overlod Han dem til deres fjender.

Men først fik de – ligesom menigheden i dag – advarsel på advarsel, fordi Gud er langmodig med sine udvalgte.

Dommen over skøgen kommer. Guds ord kan ikke omstødes.

Må Herren vise os i dag, om vi har del i skøgen! Lad os tage klar afstand fra alt skøgeri. Hovedet, Kristus hader det – så må vi som Hans legeme også hade det.

Vi skal ikke fordømme eller dømme vore søskende, som er opslugt i skøgen, for de ved det måske ikke endnu. Derfor er det vor pligt, som Jesu disciple, at advare mod skøgeriet og selv vise vej ved at udskille os fra det – for om muligt at redde dem fra at blive delagtige i skøgens dom!

Vi må jage efter udelukkende at være et lem på Kristi legeme. Der er kun én menighed, vi skal tilhøre. Hvis vi kal-

der os noget udover ”kristne” er der fare på færde. Der er så mange, der siger: ”Jeg er ... og så siger de navnet på deres kirke(”menighed”).

Det er foreningstanken. Man må have et navn, så man ikke bliver forvekslet med andre partier.

Men – det er nok for en kristen, ifølge Guds ord – at være et lem på Kristi legeme. Hvor står det, at vi også skal være MEDlem i en organisation.

Kristus er en organisme – ikke en organisation!

Uanset, hvilket kirkesamfund, vi er medlem i, så kan vi ikke finde dets navn i bibelen.

Har vi så ikke lagt noget til Guds ord ved at lave et parti?

Måtte Herren give os nåde til ikke at forvanske Hans ord. Menigheden er helt central i nådens tidsalder, eftersom det er igennem menigheden, Kristus lever sit opstandelsesliv og ønsker at føre riget ind.

Hvem er vi, at vi tør ændre ved Guds hellige plan, ved at forvanske Kristi legeme, så vi kalder det, vi selv har opfundet for menigheden – Kristi legeme!

Lad os vende os fra denne frygtelige synd, mens tid er. Tænk på, hvad jøderne har måttet lide, fordi de holdt fast ved skøgeriet – deres afguder - farisæernes parti og saddukæernes parti osv. og forkastede Messias.

Der er mange, der mener, det kan forenes at være et lem på Kristi legeme, samtidig med, at man er medlem af ”skøgemenigheden”. Men Kristus er ikke delt!

Som medlem af ”skøgemenigheden” har man gjort sig selv til et ”skøgelem”, som Paulus siger:

1.Kor.6.15: ”Ved I ikke, at jeres leger er Kristi lemmer? Skal jeg da tage Kristi lemmer og gøre skøgelemmer deraf? Nej, langt fra!”

Det er jo netop deri skøgeriet består, at man vil have del i to leger – Kristi legeme og skøgens legeme.

I erkendelse af dette problem søger mange i dag at lappe på situationen ved at være tværkirkelig.

Det løser ikke Herrens problem. Man får ikke en ren brud ved at sætte flere skøger sammen.

Nej, partierne og navnene må væk, før Herren er tilfreds. Lader vi os nøje med mindre?

Jødefolket, Israel kalder Herren i G.T. for sin hustru. Men hun endte som skøge. Skøgen Israel var syg og besat ved Jesu første komme. Hvad var årsagen? Ulydighed og synd.

Skøgemenigheden er ligeledes syg og besat her umiddelbart før Jesu andet komme. Og årsagen er den samme. Ulydighed og synd.

Åb.2.22: ”Se, jeg kaster hende på sygelejet...”

Måtte Herren nå sin hensigt med denne advarsel.

1.Kor.6.16-17: ”Eller ved I ikke, at den, der holder sig til skøgen, er ét legeme med hende? Thi ”de to”, hedder det, ”skal blive ét kød (legeme), men den, der holder sig til Herren, er én Ånd med Ham”

Hvad vælger du i dag? Hvem vil du holde dig til fremover?

For at undgå misforståelser, må jeg hellere præcisere: Jeg ønsker ikke at dømme mine søskende, som er genfødt ved Guds ånd. Guds ord skal dømme os på den yderste dag. (Joh.12.48.)

Men det er vor pligt, som Jesu disciple, at forsøge at få rensset al synd bort fra menigheden. Det er således kun synden, jeg ønsker at komme til livs med denne forkyndelse. Og det er jeg overbevist om – er vort fælles mål som kristne, løskøbt fra synden ved Jesu offer, som vi jo er!

Nu har jeg heller ikke sagt, at du, som måske netop er syg i dag, har bevidst synd i dit liv, at du er vantro, at du er delagtig i skøgens legeme eller måske slet ikke vil være rask.

Herren har blot ønsket at påminde os gennem sit levende ord om de faktorer i vort liv, som kan være årsagen til, at vi bliver prøvet i sygdom.

Kun Helligånden kan åbenbare for vore hjerter, om nogle af disse faktorer findes i vort liv, så vi kan fjerne deres indflydelse på os og bevares sunde og raske lige til Herrens komme.

Der findes sygdomstilfælde, som er uforklarlige, men:

Esaj.49.23: ”..de, som bier på mig, bliver ikke til skamme.”

For fuldstændighedens skyld skal det også nævnes, at man kan være syg, fordi Gud vil herliggøre sig på vedkommende. (Joh.9.1-3.)

Man kan også være syg for andres skyld. Det oplevede jeg i forbindelse med min egen frelse. Min far blev alvorligt syg, så vi troede han skulle herfra. Som missionær havde han selvfølgelig bedt og takket for min frelse. Jeg havde indtil da ment, at det kunne vente med min omvendelse. Men en aften blev det så alvorligt for mig, at jeg ville nå at fortælle min far, at jeg ønskede at vende om og modtage Jesus som min Frelser og Herre. Jeg tog ind til ham og fortalte ham om min beslutning. Til min overraskelse sagde han bare: ”Det har jeg da hele tiden vidst, min dreng!” Han regnede med løftet ”du og dit hus skal blive frelst”. Han var helt gul og havde ikke taget føde til sig i lang tid, men dagen efter stod han op og tog føde til sig og var fuldstændig helbredt. Hans sygdomsprøve førte mig igennem til frelse. Tak til Jesus, som kender hjerterne og hvad der skal til.

Må Herren styrke os til at modtage og forstå sygdomsprøverne som Hans kærlige hånd, der vil føre os i et dybere og tættere forhold til vor elskede Frelser.

Amen.

